

— Какво си направилъ ты че сж тя уловили и докаралъ, рече круто министръ-тъ.

— Единъ мож длъжность!

— Каква длъжность?

— Поискахъ да принуджъ одного человекъ безъ вѣржъ и законъ и безъ Бога да земе едно момиче което бѣше изльстилъ.

— Е; сетиѣ? . . .

— Сетиѣ . . . уловихъ мя за тѣзи добринъ и мя докарахъ да мя запрѣтъ.

Министрътъ отпрати запѣтетата които бѣхъ вкаралъ Гырджика, като имъ зарѣча да докаратъ Исидора Хрисодактила, а на Гырджика посочи съ прѣстъ и му каза:

— Мини и ся затули тамо въ онуй отдѣленіе и слушай съ вниманіе безъ да ся виждашь.

Гырджикътъ испълни вѣрно заповѣдта на министра.

Щомъ Гырджикътъ ся затули, ето ти введохъ Исидора Хрисодактила, който държѣше високо главъ, и чупеше снагѣтъ си като обезьянъ та правеше фигуры съ надеждъ че министрътъ го е повыкалъ да му извѣсти наказаніето на Гырджика.

Министрътъ като имаше лицето си обърнато къмъ прозорецътъ, нито даде вниманіе на тѣзи Исидорови движенія.

Исидоръ, като очакваше благосклонно пріеманіе, зачервися като цвѣкло прѣдъ това очевидно хладнокрѣвіе на Министра.

— Ваше Прѣвѣсходителство, рече, като мислеше че министрътъ не го е осѣтилъ, като е влѣзълъ.

Министрътъ безъ да ся възвие отъ къмъ прозорецътъ подрѣнка звѣнецътъ; и тутакъ си прѣдстанѣхъ двама гавазии.

— Заведѣте, каза, тогози Господина въ единъ отъ най-тъмнитѣ хранины на полицейскыѣ тъмници и не оставайте никого да го види.

Напраздно бѣхъ выковетъ на смайваніето Исидорово, чуденіето му за туй светотатство дѣто да го уловятъ и запрѣтъ. Полицейскыѣ чиновницы го извлѣкохъ и го турихъ тамъ